14. elkötelezi magát a halálbüntetés kérdéskörének nyomon követése mellett, valamint amellett, hogy egyes egyedi eseteket illetően kapcsolatba lép az adott ország hatóságaival, továbbá hogy megvizsgálja a halálbüntetést fenntartó államok kapcsán elképzelhető kezdeményezéseket, illetve az ilyen országokba irányuló eseti küldöttségek indításának lehetőségét azzal a céllal, hogy a kormányzati hatóságokat a kivégzések felfüggesztésére, majd hosszabb távon a halálbüntetés megszüntetésére ösztönözze;

15. kéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a halálbüntetést máig alkalmazó vagy a halálbüntetés megszüntetéséig a kivégzésekre vonatkozó moratóriumot alá nem író országokkal kötendő megállapodások alkalmával erőteljesen szorgalmazzák a halálbüntetés megszüntetését;

16. kéri az EU főképviselőjét/a Bizottság alelnökét és a tagállamokat, hogy továbbra is azonos álláspontot képviseljenek, és tartsák szem előtt, hogy a határozat fő politikai tartalmaként az egész világra kiterjedő moratóriumnak kell szerepelnie, ami kulcsfontosságú lépés a halálbüntetés teljes megszüntetése felé;

17. kéri elsősorban az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét/a Bizottság alelnökét, hogy tegyen bizonyságot az általa a halálbüntetés eltörlésének tulajdonított politikai prioritásról azáltal, hogy a halálbüntetést még alkalmazó államokkal folytatott politikai megbeszéléseken rendre felveti e kérdést, valamint személyesen is rendszeresen eljár azok nevében, akiket a kivégzés közvetlen veszélye fenyeget;

18. emlékeztet rá, hogy a halálbüntetés teljes megszüntetése továbbra is az EU emberi jogi politikájának egyik fő célkitűzése; ez a cél csak az országok közötti szoros együttműködés, oktatás, figyelemfelkeltés, valamint hatékony és tényleges fellépés révén érhető el;

19. bátorítja az erre irányuló regionális együttműködést; kiemeli, hogy Mongólia például 2010 januárjában hivatalosan moratóriumot hirdetett a kivégzések végrehajtására, és ennek pozitív hozadékaként több, a halálbüntetést fenntartó ország is vizsgálni kezdte e büntetés alkotmányosságát;

20. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy az EU emberi jogi politikájának jelenlegi felülvizsgálata során tárják fel a halálbüntetésre vonatkozó uniós iránymutatások végrehajtásának és hatékonyságának javítására vonatkozó módozatokat, különös tekintettel az iránymutatások 2011-re tervezett felülvizsgálatára;

21. sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a halálbüntetés elleni világ- és európai napot használják fel többek között Szakine Mohammadi Astiani, Zahara Bahrami, Mumia Abu-Jamal, Troy Davis, Oleg Griskovsztov, Andrej Burgyikó, Ibrahim Hamidi, Suliamon Olyfemi és Sziti Zainab Binti Duhri Rupa ügyének ismertetésére;

22. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az ENSZ főtitkárának, az ENSZ-közgyűlés elnökének, valamint az ENSZ-tagállamok kormányainak.

Az európai olajfeltárással és -kitermeléssel kapcsolatos európai uniós fellépésről

P7_TA(2010)0352

Az Európai Parlament 2010. október 7-i állásfoglalása az európai olajfeltárással és -kitermeléssel kapcsolatos európai uniós fellépésről

(2011/C 371 E/03)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 11. és 191. cikkére,

— tekintettel a biológiai sokféleségről szóló ENSZ-egyezményre,

— tekintettel az 1992. május 21-i, a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló 92/43/EGK tanácsi irányelvben létrehozott Natura 2000 hálózatra ([1]), és a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2008. június 17-i 2008/56/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv) ([2]), mint az európai tengeri élővilág sokféleségének elsődleges védelmezési eszközére,

— tekintettel az európai tengerpartok és tengerek vizeinek kedvező és jó környezeti állapotának elérésére irányuló célokra és követelményekre, amelyeket a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (vízügyi keretirányelv) ([3]) és a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv rögzít,

— tekintettel az EU biodiverzitási cselekvési tervére ([4]),

— tekintettel a Deepwater Horizon fúrótoronyból származó olajszivárgásra a Mexikói-öbölben,

— tekintettel az EU vizeiben lévő olajfúró tornyokra,

— tekintettel a 2010. szeptember 7-én a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett kérdésekre a Deepwater Horizon olajszivárgás következményeiről az Európai Unióra nézve, és az uniós fellépésről az európai olajfeltárás és -kitermelés vonatkozásában (O-0122/2010 - B7-0470/2010, O-0123/2010-B7-0551/2010),

— tekintettel eljárási szabályzata 115. cikke (5) bekezdésére és 110. cikke (2) bekezdésére,

A. mivel a Mexikói-öbölben történt Deepwater Horizon olajszivárgás fényében rendkívül fontos, hogy az Európai Unió és tagállamai sürgősen megvizsgálják az európai olajkitermelés és -feltárás minden aspektusát, és tegyék meg a szükséges lépéseket annak biztosítására, hogy az EU vizein ne történhessen egy ilyen környezeti katasztrófa;

B. mivel az európai olajkitermelés vonatkozásában az elővigyázatosság, a környezetvédelem és a biztonság legmagasabb foka olyan kiemelkedően fontos szempont, mely minden uniós fellépés alapját képezi ezen a területen,

C. mivel az olajfúrás és -feltárás nagy része az Északi-tenger vizein zajlik,

D. mivel az uniós vizek olyan országokkal is határosak, melyek nem tagjai az Európai Uniónak, és amelyekre nézve az uniós jog nem írja elő a felelősségre és az okozott kár orvoslására vonatkozó, megfelelő rendelkezések tiszteletben tartását,

E. mivel erőfeszítéseket tesznek az olajfúrások és -feltárások a tengerek mélyebb és távolabbi pontjaira történő kiterjesztésére, ami a műveletek irányítása és nyomon követése szempontjából fokozottabb kockázatokkal jár;

1. együttérzését fejezi ki a Deepwater Horizon olajszivárgás okozta katasztrófa áldozataival és sürgeti, hogy az EU nyújtson technikai tanácsadást és támogatást e katasztrófára válaszul;

2. elismeri, hogy a tengeri kőolaj- és gázkitermelés továbbra is jelentős mértékben hozzájárulhat az Unióban az ellátás biztonságához, elismeri továbbá az európai iparág jó biztonsági mutatóit;

3. felismeri annak szükségét, hogy mielőbb fogadjanak el egy olajszennyezésre vonatkozó közös, európai, határokon átnyúló, katasztrófamegelőzési és -elhárítási rendszert;

([1]) HL L 206., 1992.7.22., 7. o.
([2]) HL L 164., 2008.6.25., 19. o.
([3]) HL L 327., 2000.12.22., 1. o.
([4]) SEC(2006)0607 és (2006)0621.

2010. október 7., csütörtök

4. szorgalmazza, hogy a Bizottság az év végén nyújtson be a Mexikói-öböl környezeti szennyezettségének mértékét és az öböl biológiai állapotát értékelő jelentést;

5. felszólítja a Bizottságot, hogy kövesse figyelemmel azon vizsgálatok eredményeit, melyeket az Egyesült Államok hatóságai a Mexikói-öbölben történt katasztrófához vezető emberi, természeti és technológiai tényezőkre vonatkozóan végeztek, hogy levonhassák a szükséges következtetéseket, és megakadályozhassák hasonló események előfordulását az uniós tengeri vizekben és parti tengervizekben lévő olajfúró-szigeteken;

6. felszólítja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki az olajfúrószigetekre vonatkozó, szigorú balesetmegelőzési politikákat, valamint hogy terjessze ki a SEVESO II irányelv ([1]) hatályát az olajfúrótornyokra is;

7. külön felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja felül az EU azonnali reagálóképességét a parttól távoli olajfúró berendezéseken is történő balesetek esetén, és a tagállamokkal együttműködve dolgozzon ki egy európai akció tervet; megjegyzi, hogy külön figyelmet kell szentelni az Északi-sarkvidéknek, tekintettel sebezhetőségére és az éghajlatváltozás enyhítésében játszott szerepére; megjegyzi továbbá, hogy a földközi-, a balti- és az északi-tengeri területeket is figyelembe kell venni;

8. üdvözli a Bizottság EU vizeken történő olajfúrásokra vonatkozó stressztesztjét; felszólítja az EU-szintű szabályozási keretben felmerülő hiányosságok és gyengeségek azonosítására, és hogy elemzését minél hamarabb tegye hozzáférhetővé a parlament számára;

9. felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja felül a jelenlegi jogszabályokat, melyek alapján a parttól távoli olajkitermelésre vonatkozó engedély tulajdonosa harmadik személy számára bérbe adhat berendezést, hogy biztosítva legyen, hogy a későbbi polgári peres eljárásoknál könnyebben megállapítható legyen a felelősség az emberi életben és a környezetben okozott kárért az olyan balesetek és katasztrófák esetén, amelyek parttól távoli olajfúró-szigeteken történtek;

10. sürgeti a Bizottságot, hogy a szabályozási keret felülvizsgálatát követően a lehető legkorábban küldjön meg a Parlamentnek minden olyan jogalkotási javaslatot, amit az európai olajkitermelésre és -feltárásra, valamint a tengerfenék kiaknázását szolgáló más módszerekre alkalmazható szabályozási rendszerben, például a környezeti felelősségről szóló irányelvben ([2]), a SEVESO II irányelvben és más európai jogszabályokban azonosított hiányosságok orvoslása céljából szükségesnek lát;

11. úgy véli, hogy e tekintetben a környezetvédelmi felelősségre vonatkozó jelenleg érvényben lévő jogszabályokban több fontos hiányosság van, és felszólítja a Bizottságot, hogy fontolja meg a jelenlegi uniós jogszabályok tartalmának felülvizsgálatát és hatáskörének kiterjesztését (beleértve a környezeti felelősségről szóló irányelvet és a SEVESO II irányelvet, valamint az Erika és a harmadik tengerbiztonsági csomagot), és/vagy bármilyen szükséges új jogszabály bevezetését, figyelembe véve a parttól távoli olajfeltárással járó valamennyi veszélyt, és erősítse meg az olajbalesetek esetén alkalmazandó felelősségi szabályokat;

12. rámutat, hogy az olajkatasztrófák esetében nem áll rendelkezésre kártérítési alap, és felszólítja a Bizottságot, hogy a környezeti felelősségről szóló irányelvbe illesszen be a kötelező pénzügyi biztosítékról szóló rendelkezéseket;

13. szorgalmazza, hogy a Bizottság csökkentse a környezeti felelősségről szóló irányelvben rögzített károkozási küszöbértéket, és terjessze ki az irányelv hatályát a tengervizeknek okozott károkra is;

14. felszólítja a Bizottságot, hogy a környezeti hatásvizsgálatra vonatkozó irányelv ([3]) jelenleg folyó felülvizsgálata során biztosítsa, hogy a tengerfenéken folytatott valamennyi tevékenység hatását kötelező jelleggel vizsgálják, illetve szavatolják a környezeti hatásvizsgálatok minőségét, valamint azt, hogy a tengerfenéki fúráshoz hasonló rendkívül veszélyes tevékenységeket nem engedélyezik olyan esetben, ha a környezeti hatásvizsgálat szerint a kockázatokat nem lehet megfelelő módon csökkenteni;

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 2003/105/EK irányelve (2003. december 16.) a veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek veszélyeinek ellenőrzéséről szóló 96/82/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 345., 2003.12.31., 97. o.).

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 21-i, a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló 2004/35/EK irányelve (HL L 143., 2004.4.30., 56. o.)

([3]) 85/337/EGK módosított irányelv.

15. úgy véli, továbbá, hogy bármely jogalkotási javaslatnak olyan átfogó jogi keretet kell biztosítania, amely:

— amennyire csak lehetséges, megakadályozza, hogy a tengerfenéken folytatott potenciálisan veszélyes tevékenységek kárt okozzanak a tengeri és parti környezetben;

— garantálja, hogy az ilyen tevékenységekkel okozott kár vonatkozásában – ideértve a szárazföldi és tengeri környezetben, valamint a globális éghajlatban okozott károkat is – a teljes felelősség a szennyezőt terheli;

— biztosítja a tengeri és parti környezet európai biológiai sokféleségének védelmét;

— biztosítja, hogy bármilyen gazdasági tevékenység megtervezését megelőzően a környezeti hatásvizsgálatot független szakértők végezzék el;

16. felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő jogszabályt annak biztosítására, hogy egységesen szigorú biztonsági szabványokat alkalmazzanak valamennyi EU-s olajfúrószigeten, illetve az EU és harmadik országok általi fúrási műveletek során, az Atlanti-óceán partvonalától a Fekete-tengerig; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a Nemzetközi Tengerészeti Szervezettel (IMO) együttműködve erősítsék meg a nemzetközi biztonsági és ellenőrzési szabályokat, valamint előírásokat;

17. sürgeti a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az „ellenőrzést végzők ellenőrzését” szolgáló hatékony felügyeleti rendszer létrehozásának lehetőségét, és szükségesnek látja a vizsgálati módszerek és a minimális kötelező uniós biztonsági szabályok mielőbbi megerősítését;

18. felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az olajfúrószigetek környezeti hatásvizsgálatára vonatkozó, a környezeti hatásvizsgálatról, a stratégiai környezeti vizsgálatról ([1]) és az élőhelyek védelméről szóló irányelv valamennyi rendelkezését tagállam szerte egységesen alkalmazzák;

19. úgy véli, hogy az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség (EMSA) megbízatását a hajókról a parttól távoli berendezésekre is ki kellene terjeszteni; bármely új feladat átruházásának tükröződnie kell az EMSA költségvetésében és személyzetének létszámában;

20. felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen közzé éves jelentést, amelyet a tagállamok hatóságaival és független szakértőivel együttműködve készít el, és amely felméri az uniós tengeri vizekben és parti tengervizekben működő berendezések és parttól távoli olajfúró-szigetek technikai biztonságát;

21. úgy véli, rendkívül fontos, hogy a Bizottság minden, az EU-ban történő parttól távoli feltárással kapcsolatos pénzügyi és felelősségre vonatkozó kérdést vizsgáljon meg, és amennyiben szükséges, az egész EU-ra érvényes kötelező biztosítási vagy egyéb megfelelő eszközöket vezessen be, például egy erre a célra létrehozott speciális európai alapot, amelyet a parttól távoli berendezések működtetőitől származó kötelező hozzájárulásokból tartanának fent; úgy véli, bármely ilyen eszköznek figyelembe kell venni az ilyen üzemeltetők felelősségét, és biztosítania kell, hogy az üzemeltetőknek megfelelő biztosításuk legyen, vagy más pénzügyi garanciákkal rendelkezzenek, és biztosítani tudják a helyreállítást és a kárpótlást az okozott környezeti kár vonatkozásában, és további pénzügyi garanciákat is biztosítaniuk kell, például alapok formájában, olyan esetekre, amikor az üzemeltetők pénzügyi garanciája nem elég a helyreállítás és kárpótlás kifizetésére;

22. sürgeti a Bizottságot, hogy fontolja meg a kötelező EU-szintű biztosítási rendszerek bevezetését, melyek egy esetleges olajszivárgás esetén az érintett vállalkozások kárpótlását szolgálnák;

23. sürgeti a Bizottságot, hogy – megfelelően figyelembe véve e téren a hatályos nemzetközi és nemzeti jogszabályokat – vizsgálja meg az olajfúráshoz használatos meglévő infrastruktúra leállítását, és tisztázza, ha kell, jogszabályokkal, az üzemeltetők felelősségét a biztonságos eltávolításért, valamint arra nézve, hogy egy parttól távoli infrastruktúra leállításából eredő bármely környezeti kárért, valamint egy parttól távoli infrastruktúrából vagy fúrószigetből, annak leállítását követően származó bármely környezeti kárért ők felelnek;

([1]) A bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 197., 2001.7.21., 30. o.).

24. felszólítja a Bizottságot, hogy a vállalatok számára vezessen be egy szigorú és kötelező keretet a környezeti, társadalmi és irányítási gyakorlatokról szóló információk közzététele tekintetében, illetve hogy vegyen fontolóra az intézményi befektetők vállalatokkal szembeni kötelezettségvállalásának fokozásával kapcsolatos intézkedéseket a nem megfelelő környezeti gyakorlatokból eredő befektetési kockázatok tekintetében;

25. tudomásul veszi az Egyesült Királyság Egészségügyi és Biztonsági Hivatalának (UK Health and Safety Executive) az északi-tengeri munkakörülményekről szóló jelentését, amely szerint az elmúlt év során kétszeresére emelkedett a halálos kimenetelű és súlyos sérülések száma; felszólítja a Bizottságot ezen állítások kivizsgálására, valamint arra, hogy tegyen lépéseket a parttól távoli fúrásoknál dolgozók egészségének és biztonságának magas színvonalon történő biztosítására;

26. felszólítja a Bizottságot, hogy aktív szerepet töltsön be annak biztosításában, hogy a harmadik országok által folytatott tevékenységek és az olaj-kitermelési projektek a lehető legnagyobb mértékben tegyenek eleget a szigorú környezetvédelmi előírásoknak, valamint arra, hogy rendelkezzen jól meghatározott kárpótlási mechanizmusokról a harmadik országok parttól távoli, az EU határainál folyó olajkitermelése által okozott bármilyen kár megtérítésére;

27. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak és a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

A biológiai sokféleségről szóló konferencia – Nagoja, 2010

P7_TA(2010)0353

Az Európai Parlament 2010. október 7-i állásfoglalása a Biológiai Sokféleség Egyezmény (CBD) részes feleinek 2010. október 18–29. között Nagoyában (Japánban) tartandó 10. konferenciájára készülő uniós stratégiai célkitűzésekről

(2011/C 371 E/04)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az ENSZ Biológiai Sokféleség Egyezménye (CBD) részes feleinek 2010. október 18–29. között Nagoyában, Japánban tartandó 10. konferenciájára (COP 10),

— tekintettel a Bizottsághoz és a Tanácshoz intézett kérdésre a Biológiai Sokféleség Egyezmény (CBD) részes feleinek a 2010. október 18-és 29. között Nagoyában (Japánban) tartandó 10. konferenciájára készülő uniós stratégiai célkitűzésekről (O-0111/2010 – B7-0467/2010, O-0112/2010 – B7-0468/2010),

— tekintettel a 2001-es göteborgi európai csúcstalálkozóra, ahol megegyezés született arról, hogy 2010-re az Unió fenntartható fejlődési stratégiájának részeként megállítják a biológiai sokféleség csökkenését,

— tekintettel az Európai Tanács 2010. március 25–26-i következtetéseire, különösen azok (14) bekezdésére,

— tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezmény végrehajtását felülvizsgáló nyitott eseti munkacsoport 2010. május 24–28-i harmadik üléséről készült jelentésére és a 2010 utáni stratégiai terv tervezetére,

— tekintettel a hozzáféréssel és a haszonmegosztással foglalkozó nyitott eseti munkacsoport kilencedik ülésének jelentéseire és a hozzáférésről (2010. március 22–28-i) és haszonmegosztásról szóló jegyzőkönyv tervezetére (a cali és a montreali mellékletekre),

— tekintettel eljárási szabályzata 115. cikkének (5) bekezdésére és 110. cikkének (2) bekezdésére,